

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: **M.M.**, narozen ■■■, státní příslušnost .
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, Liberec,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2017, č. j. KRPL-95314-9/ČJ-2017-180022-SV,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 29. 9. 2017, č. j. KRPL-95314-9/ČJ-2017-180022-SV, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soud přiznává ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobce v celkové výši 6 800 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Usnesením ze dne 24. 11. 2017, č. j. 73 A 2/2017-28, krajský soud řízení o žalobě zastavil podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 222/2017 Sb., účinného od 15. 8. 2017, neboť zajištění žalobce bylo dle sdělení žalované ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 Azs 400/2017-20, bylo usnesení o zastavení řízení o žalobě zrušeno se závazným právním názorem, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců nebylo možné pro rozpor s evropským právem aplikovat a krajský soud je povinen žalobu projednat meritorně.
3. V žalobě, respektive jejím doplnění ze dne 30. 10. 2017, žalobce žalované vytýkal, že dostatečně a správně nevyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná pochybila, pokud principiálně odmítla využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci a jen částečně se vyjádřila k reálnosti provedení těchto opatření, když zkoumala možnost složení finanční záruky a nahlášení adresy pobytu. Žalovaná nesprávně vycházela z fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící z využití padělaných dokladů občana Slovenska, přičemž žalovaná toto protiprávní jednání žalobce zjevně považovala za dostatečný důvod pro závěr o nemožnosti uložení jakýchkoli zvláštních opatření. Žalobce dále argumentoval tím, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba institut zvláštních opatření vykládat v souladu s čl. 15 návratové směrnice a nelze připustit paušalizované rozhodování ve věci jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Tomu se praxe žalované v případě cizinců, kteří využili padělaný pas, přibližuje. Žalobce upozornil, že Nejvyšší správní soud po předložení věci rozšířenému senátu ve věci sp. zn. 5 Azs 20/2016 odmítl dosud rozšířenou praxi, podle které v případě, že cizinec z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, správní orgány vylučovaly možnost uložení zvláštních opatření. Podle žalobce je rozhodnutí žalované příkladem takového paušalizovaného postupu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a aby ustanovenému advokátu přiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobce ve výši 6 800 Kč.
4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v daném případě byl dostatečně odůvodněn závěr o vydání rozhodnutí o zajištění, když by mírnější opatření nebyla účinná. K neuložení zvláštních opatření žalovaná přistoupila zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů České republiky ze strany žalobce a možného zmaření správního rozhodnutí. Žalobce si za úplatu a úmyslně obstaral slovenský doklad totožnosti přes skutečnost, že není občanem Slovenska. Do protokolu sám uvedl, že již v r. 2003 neoprávněně pobýval v České republice, pročež byl vyhoštěn na tři roky. Finančními prostředky na složení záruky

nedisponoval, nebyl schopen uvést adresu, kde se bude do doby realizace správního vyhoštění zdržovat. Za těchto okolností by bylo uložení zvláštních opatření neúčelné a vzhledem k poměrům žalobce i nemožné. Lhůta trvání zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je povinen zajistit nezbytné náležitosti k realizaci vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem, je třeba zajistit doklad náhradní. S ohledem na nutné administrativní kroky považuje žalovaná stanovenou devadesátidenní dobu zajištění za přiměřenou.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů („dále jen s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
6. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobce byl dne 27. 9. 2017 v 15:50 hod. kontrolován hlídkou policie, které předložil slovenský doklad totožnosti. Kontrolou předloženého dokladu vzniklo podezření, že se jedná o padělek. Tato skutečnost byla následně potvrzena i odborným vyjádřením policie ze dne 27. 9. 2017. Jiný doklad žalobce nepředložil, protože cestovní pas ztratil.
7. S žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o výsledku účastníka řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že v České republice pobýval již mezi lety 1993 až 1998, v dalších letech pak měl povolen dlouhodobý pobyt. Ten byl žalobci zrušen v r. 2002, následně zde žalobce pobýval na turistické vízum. Po skončení jeho platnosti žalobce z území České republiky neodjel a v r. 2003 byl správně vyhoštěn na tři roky. V dalších letech žádal v České republice opakovaně o azyl, naposledy mu byl zamítnut v r. 2011. Žalobce následně území České republiky opět neopustil, vízum neměl a o další azyl žádat nechtěl. Bydlel převážně v Praze a pracoval jako dělník. V r. 2012 zaplatil 40 000 Kč za opatření padělaného dokladu totožnosti i s vízem, doklady však nedostal. V r. 2017 si nechal za 10 000 Kč udělat slovenský doklad, jímž se prokázal policii. V České republice bydlí na různých místech, nemá zde ani v jiných státech EU žádné rodinné či obdobné vazby, není schopen složit peněžitou záruku spojenou se správním vyhoštěním.
8. Z takto zjištěných skutečností žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce vycházela. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně od 16. 1. 2012, na území České republiky se prokazoval padělaným slovenským dokladem, v důsledku čehož byly se žalobcem zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku. Svým jednáním žalobce porušil právní předpisy České republiky a naplnil podmínku uložení rozhodnutí o zajištění, neboť je zde nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z jeho jednání je tento úmysl zjevný. Svým předchozím jednáním žalobce demonstroval, jak smýšlí o dodržování právního pořádku České republiky. Žalovaná zdůraznila, že žalobce si padělaný doklad pořídil úmyslně a za úplatu. Podle žalované nelze předpokládat, že by si žalobce neuvědomil, že prokázání se padělaným dokladem je v České republice trestné.

9. Žalovaná se dále věnovala odůvodnění, proč v žalobcově případě nepřípadají v úvahu mírnější zvláštní opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti hodnotila dosavadní jednání žalobce a jeho vyjádření před správním orgánem v řízení o správním vyhoštění a dospěla k závěru, že taková zvláštní opatření by nebyla účinná a dostačující. K neuložení zvláštních opatření žalovaná nepřistoupila z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů České republiky. Toto dovozovala z jednání žalobce, který se vědomě prokazoval obstaraným padělaným slovenským dokladem totožnosti a který již v minulosti pobýval na území České republiky neoprávněně. Žalobce zároveň nedisponuje finančními prostředky, aby mohl složit dostatečnou finanční záruku. Současně nemá trvalou adresu v České republice. Žalovaná dále zdůvodnila, proč považuje dobu zajištění na 90 dnů za přiměřenou vzhledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Podle žalované existuje reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění. Žalobce je nicméně bez dokladů, bude třeba ověřit jeho totožnost, opatřit pro něj náhradní doklad a zabezpečit vycestování. Vzhledem k administrativní náročnosti těchto úkonů považuje žalovaná stanovenou lhůtu za přiměřenou. Žalovaná zhodnotila žalobcovy soukromé a rodinné poměry, konstatovala, že žalobce není občanem Evropské unie, ani rodinným příslušníkem takové osoby, a na území se nenachází žádná osoba s povoleným pobytem, vůči níž by měl žalobce vyživovací povinnost. Žalovaná přihlédla také k tomu, že v zemi původu žalobci nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
10. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
11. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle § 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců stanoví policie v rozhodnutí o zajištění dobu trvání zajištění s přihlédnutím předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.
12. Ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu upravují zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, podmínky a postup při jejich uložení. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) finanční záruka a c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
13. V obecné rovině lze se žalobcem souhlasit, že zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění nesmí být automatismem a musí být žalovanou zvoleno [v souladu s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.

prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice)] jako subsidiární pouze tehdy, pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, přitom je však žalovaná vždy povinna zkoumat, zda uložení takového zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince bude bezpochyby záviset na důvodu zajištění, současně je třeba vážit konkrétní osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Tyto závěry vyplývají z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 (všechny usnesení rozšířeného senátu a rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), na které krajský soud v podrobnostech odkazuje.

14. Po provedeném přezkumu dospěl krajský soud k závěru, že žalovaná v daném případě postupovala řádně v intencích právě uvedených závěrů, k zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění nepřistoupila automaticky, ale až poté, co možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování posoudila nikoli formálně, ale individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem žalobcova případu, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala. V tomto směru krajský soud žádné deficity napadeného rozhodnutí nezjistil. Jeví-li se rozhodnutí žalované v některých aspektech jako standardizované, jde o důsledek realizace správní zásady dle § 2 odst. 4 správního řádu, podle které dbá správní orgán na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
15. Dle zjištění žalované pobýval žalobce na území České republiky protiprávně již od r. 2012, kdy z území po ukončení legálního pobytu nevycestoval, což žalobce sám uvedl. Dále žalobce svou totožnost prokazoval policii při pobytové kontrole padělaným slovenským průkazem totožnosti. Tímto jednáním žalobce jednoznačně porušil právní pořádek České republiky, čehož si musel být vědom. Soud se plně ztotožnil se žalovanou, která dovodila, že ze strany žalobce šlo o úmyslné pořízení padělaného dokladu totožnosti státu, jehož žalobce nebyl státním příslušníkem, s cílem obejít podmínky vyžadované právním řádem České republiky pro legální pobyt na území České republiky.
16. Namítal-li žalobce, že žalovaná nesprávně dovodila nespolehlivost žalobce, nemohl mu soud přisvědčit. Shodně se žalovanou má za to, že z úředního záznamu o pobytové kontrole ze dne 27. 9. 2017 vyplynulo, že žalobce se prokázal padělaným slovenským dokladem totožnosti, čímž svou pravou totožnost zastíral. Navíc bylo zjištěno, že žalobce již v minulosti pobýval na území České republiky neoprávněně, v důsledku čehož byl žalobce dokonce na tři roky vyhoštěn. Pakliže se žalobce i přes předchozí porušení právního řádu České republiky a následně vyhoštění opět bez oprávnění zdržoval na území České republiky, mohla jej žalovaná jen stěží považovat za důvěryhodnou osobu, která bude respektovat uložené povinnosti. Z chování žalobce je naopak zřejmé, že žalobce zákonná pravidla na území České republiky nehodlá dodržovat a je schopen je úmyslně obcházet, dokonce i prostřednictvím pořízení padělaného dokladu.

17. Tyto skutečnosti, stejně jako žalobcovy osobní a majetkové poměry vyhodnotila žalovaná správně z hlediska použití zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zdůraznila, že žalobce z Ukrajiny přicestoval za prací, neměl zde žádné vazby a zázemí, bydlel na různých adresách. Sám pak uvedl, že není schopen složit peněžní prostředky jako finanční záruku.
18. Soud připouští, že žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně nezmínila zvláštní opatření za účelem vycestování ve formě povinnosti cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Žalovaná však v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce jednoznačně označila za osobu, která úmyslně nerespektovala podmínky pro pobyt cizinců na území České republiky, neboť se prokázala padělaným dokladem totožnosti, vědomě porušila právní pořádek České republiky a neskytá tedy záruku, že nebude respektovat nejen platné právní předpisy, ale také uložené povinnosti. Z uvedeného implicitně vyplývá, že žalovaná v rámci úvahy ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců uvážila o veškerých možnostech uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, dospěla ale k závěru, že jejich uložení nepřichází v úvahu, aniž by byl v konkrétním případě ohrožen výkon správního vyhoštění. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožnil.
19. Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhoval konání ústního jednání, o čemž byl v rozhodnutí o zajištění poučen.
21. V souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nebylo přiznáno žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její činnosti správního orgánu nevznikly.
22. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. náleží ustanovenému zástupci žalobce náhrada hotových výdajů a odměna za zastupování. V daném případě činí odměna advokáta 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé) dle § 7 bod 5. (tarifní hodnota 50.000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.) ve spojení s § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. a dále je třeba přiznat dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Osvědčení o registraci plátce DPH soudu předloženo nebylo (§ 14a vyhl. č. 177/1996 Sb.). Zástupci žalobce tedy byla přiznána odměna a náhrady v celkové výši 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. dubna 2018

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce